

Изх. №2/29.09.2014

До
Административен съд – София-град
32 състав

Уважаема госпожо съдия,

На свое заседание от 29.09.2014 г., Управителният съвет на сдружение Общество „Адаптация“, като заинтересована страна по дело 2087/2014 на Административен съд София град, прие настоящето становище, като упълномощи д-р Владимир Кънчов Сотиров да го представи от името на сдружението на съдебното заседание по делото, насрочено за 30.09.2014 г.

СТАНОВИЩЕ

По адм. дело 2087/2014 г. на Административен съд – София-град

Оспорваме жалбата изцяло. Няма да сочим доказателства.

По доказателствата на жалбоподателката: Представени са копия от документи с манипулирано (заличено) съдържание, които въпреки това са парафирани като „верни с оригинала“. Очевидно е, че след като е налице заличено съдържание, документът не е верен с оригинала и лицето, положило подписа си под това твърдение следва да понесе отговорност.

Изложените в жалбата съображения не кореспондират със закона, а някои от тях са откровено (продължаващо) дискриминационни.

Стеснителното тълкуване на разпоредбата на чл. 9 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр), предложен от жалбоподателката не кореспондира с духа на закона. Не може да се приеме, че чл. 9 от ЗЗДискр е приложим спрямо лицата по чл. 50 т. 1 от ЗЗДискр, но спрямо тези по чл. 50 т. 3 от ЗЗДискр – не е. И други текстове на закона използват „жалбоподател“ (а не „жалбоподател или сигналподател“), очевидно за да обозначат страната, започнала производството, като страна, която може да се ползва от съответния текст, а не за да изключат от обхвата на действие лицата по чл. 50 т. 3 или производствата по реда на чл. 50 т. 2 ЗЗДискр. (Вж. например чл. 57 ЗЗДискр).

Напълно в разрез със закона е твърдението, че „Общество Адаптация“ няма активна легитимация в това производство. Разпоредбата на чл. 50 т.3 ЗЗДискр изрично включва юридическите лица в числото на лицата, които са пасивно легитимирани да започнат такова производство. Налице е и практика на КЗД и съдилищата в този смисъл.

Освен това, „Общество Адаптация“ е доказало по несъмнен начин твърдението си, а то не се и оспорва: лицата с психични разстройства са изключени от кръга лица с увреждания, които имат право на безплатна читателска карта, като това изключване е изрично и е обосновано именно с вида увреждане, което имат. Няма никаква основателна причина, която да е посочена от противната страна, която да оправдава подобен акт на изключване. Напротив, изложени са доводи, които по съществуващото си са дискриминационни.

В жалбата практически се казва, че според жалбоподателката хората с психични разстройства са опасно агресивни и извършват актове на разрушаване на културните ценности, пазени в библиотеката. Подобно поставяне на цяла група хора под общ знаменател, само поради тяхната диагноза не е нищо друго освен дискриминация и невежество. Така изложените в жалбата аргументи допълнително ни убеждават в намерението да се затвори достъпът на хората с психични увреждания до услугите на библиотеката. Макар да не е казано изрично, ясно е, че на жалбоподателката е известен факта, че хората с психични увреждания, поради това, че са хора с увреждания и се издържат от пенсията си – по правило е в малък размер, трудно ще си осигурят средства за да заплатят сумата, съставляваща такса, за издаване на картата. Без съмнение именно това е била и целта на разпоредбата, атакувана пред КЗД, особено като се имат предвид и пространните аргументи на жалбоподателката.

Допускането на жалбоподателката за това, че цялата група хора с психични разстройства са опасни, както за „библиотечните единици“, така и за библиотечните служители и още повече, обосноваването на жалбата и изпълване именно на този аргумент като основание за подържане на дискриминативната разпоредба в ценоразписа на библиотечните услуги, е морално осъдително. Като образовани хора и вещи в познаване на човешката душевност, можем да заключим, че в основата на това твърдение стои тежка заблуда на ума и свързани с нея дискриминационни нагласи спрямо хората, страдащи от психични разстройства. Това твърдение, също така, може да се разгледа като израз на войнстващо невежество и използване на примитивни защитни механизми.

Животът изобилства от примери, в които хора без психични заблявания се държат арогантно и непристойно, извършват актове на вандализъм и кражби. Всъщност хората с психични разстройства много по-рядко извършва подобни действия. Ако служителите в библиотеката се сблъскват с подобно поведение, то ръководството е длъжно да намери адекватни средства за разрешаване на проблемите си, а не да дискриминира една особено уязвима част от обществото ни.

През 2012 г. България ратифицира Конвенцията за правата на хората с увреждания. Хората с психични разстройства без съмнение са хора с увреждания, ползващи закрила както от тази конвенция, така и от нормите на вътрешното ни право, гарантиращо на хората с увреждания разумни улеснения във всички сфери на общественения живот, достъп до права и услуги. Изключването им от числото на хората с увреждания и от достъп до услуги, без съмнение е акт на дискриминация, който следва да бъде установен и осъден.

На жалбоподателката следва да се укаже да се въздържа в бъдеще от квалификации, каквито е направила в жалбата си, както и от последваща дискриминация на хората с психични разстройства.

С уважение:

Галя Маринова, председател на УС
на сдружение Общество „Адаптация“